

ת"פ 49827/07/14 - מדינת ישראל נגד חננאל בן חמו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49827-07-14 מדינת ישראל נ' בן חמו

בפני
בעניין: כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד עינת יריב

המאשימה

נגד

חננאל בן חמו ע"י עו"ד אשר אוחיון

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות של מעשה מגונה. ואלו העובדות בהן הודה:

ש' ו-א' הן שתי צעירות, ילידות 1993 ו- 1991, בהתאמה, המתגוררות יחדיו בדירה הנמצאת בקומה השמינית בבנין בשכונת בית הכרם בירושלים.

במועד סמוך לסוף חודש אפריל שנת 2013 עלתה ש' במעלית לדירתה. הנאשם נכנס למעלית, נגע בידה ובישבנה של ש' וביקש לחבקה, אבל לא עשה כן בשל סירובה.

לאחר הארוע הראשון, ביום 29.4.13, בשעה 22:30, עלתה ש' במעלית לדירתה. הנאשם נכנס למעלית והושיט ידו על מנת לחבק את ש', אך בשל הסתיגותה לא עשה כן.

ביום 28.4.13 בשעה 23:30 עלתה א' במעלית לדירתה. הנאשם נכנס למעלית וחייב את א'. א' צרחה והנאשם סכר את פיה בכובע גרב שהיה בידו, הרפה ממנה ויצא מן המעלית. לאחר מכן נכנס שוב למעלית וביקש מ-א' שתאפשר לו לחבק אותה. א' סרבה והנאשם עזב את המקום.

ביום 19.5.13 בשעות הלילה חזר הנאשם לבנין בו מתגוררות ש' ו-א'. כאשר ראה אחת מהן ברח מהמקום.

המעשים כולם בוצעו לשם סיפוקו המיני של הנאשם.

הודאת הנאשם באה במסגרת הסכמה דיונית שבין המאשימה לנאשם, לפיו הנאשם הודה בחלק ניכר מהמיוחס לו בכתב האישום והמאשימה הסתפקה בהודאת הנאשם. תחילה השיב הנאשם לאישום ביום 2.10.14 והודה בחלק מהאמור בכתב האישום. ללא כל הסדר. לאחר מכן, בהמלצת בית המשפט, נועדו הצדדים והוסכם ביניהם, כי הנאשם יוסיף על תשובתו לאישום והמאשימה תסתפק בכך. הנאשם השלים תשובתו ביום 29.10.14 והורשע על פי הודאתו בשלוש עבירות של מעשה מגונה.

אין הסכמה בין הצדדים לענין העונש.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם כל אחד מן הארועים נע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד מאסר לריצוי ממש, לתקופה קצרה. לאור ריבוי המקרים והפגיעה במתלוננות, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל, קנס ופיצוי למתלוננות.

במסגרת הראיות לעונש הגישה המאשימה הצהרות נפגע עבירה של המתלוננות:

מהצהרתה של ש' עולה, כי היא עולה חדשה מצרפת, ללא משפחה בישראל. לאחר הארוע היתה במתח נפשי וחשבה לחזור לצרפת. כן עולה, כי היא חוששת להמצא במקומות מבודדים או לעלות במעלית וחוששת מגברים, פן ירעו לה.

מהצהרתה של א' עולה, כי הארוע גרם לה לתחושה של פחד פן יקרה לה הגרוע מכל, בושה והשפלה וכי בעקבות מעשי הנאשם הרגישה "מלוכלכת". עוד אמרה, כי הארוע גרם לה לטראומה.

ב"כ הנאשם שם דגש על הודאת הנאשם, חרטתו, האמפתיה אותה הביע לקרבנות ונכונותו לטיפול בבעיה ממנה סובל. כן התייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולהיותו אדם יצרני ותורם. בטיעונו הסתייג מהערכת המסוכנות הגבוהה, אשר לטעמו אינה מבטאת נכונה את נסיבותיו של הנאשם. לאור אלה, ביקש להשית על הנאשם עונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, על מנת לאפשר לנאשם להשתלב בהליך הטיפול בו הוא נמצא.

הנאשם ביקש לנצל את זכות המילה האחרונה. בדבריו הביע חרטה ובושה על מעשיו וביקש להתנצל בפני קרבנותיו. עוד אמר, כי בזכות הטיפול והתמיכה המשפחתית אותה קיבל, הוא מבין כיום את הפסול שבמעשיו ואת הפגיעה שגרם לקרבנותיו.

מתחם העונש ההולם

לנוכח העובדה שמדובר במקרים שונים ובשתי נפגעות שונות, ראיתי לקבוע מתחם עונש נפרד לכל ארוע ולא מתחם אחד למכלול מעשיו של הנאשם.

חומרת מעשי הנאשם ברורה ואין צריך להכביר על כך מלים: הנאשם פגע בגופן ובכבודן של המתלוננות, לשם סיפוק תאוותו המינית, תוך אדישות לפגיעה שנגרמה להן. יתרה מכך - המעשים בוצעו במעלית ביתן של המתלוננות, על סף דירתן, שם הן אמורות להרגיש בטוחות ומוגנות מרע - דבר המעצים את הפגיעה בהן.

גם אם המעשים עצמם, מבלי להקל בהם ראש, אינם ברף הגבוה, הרי שמהצהרות נפגעות העבירה עולה באופן ברור כי המתלוננות נפגעו כתוצאה מהן - וגם ללא ההצהרות ברורה הפגיעה הנגרמת לצעירה המותקפת מינית בשעת לילה במעלית ביתה.

לאור זאת, נראה כי מתחם העונש לו טענה המאשימה, בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד מאסר קצר בפועל, מקל מדי, והיה מקום לעתור למתחם אשר הרף הגבוה שלו אמור להיות גבוה יותר, ר' למשל ע"פ 7453-12-13, צקול נ' מדינת ישראל שם אושר מתחם של עד שנת מאסר בפועל בנסיבות קרובות ועפ"ג 41730-05-14, שם בדראנה נ'

מדינת ישראל, שם העיר בית המשפט כי יש לקבוע רף גבוה יותר מאשר שנה, בנסיבות מעט יותר חמורות מאשר במקרה שלפני.

לאחר שנתתי דעתי לנסיבות הענין, מתחם העונש ההולם כל אחד מן העבירות אותן עבר הנאשם הוא בין מאסר לתקופה קצרה, אותה ניתן לרצות בעבודות שירות, ועד שנת מאסר בפועל, וכן פיצוי לנפגעות העבירה.

נתונים אשר אינם קשורים לעבירה

הנאשם יליד 1990. רווק. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם גדל בסביבה נורמטיבית ותומכת, למד בישיבת הסדר, שירת שירות צבאי ביחידה קרבית ולומד כיום אדריכלות ועיצוב פנים. בתקופת ניהול ההליכים בתיק, השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית לעברייני מין, אשר נועדה להפחית מסוכנותו. מהתסקיר עולה כי הנאשם השתתף בקבוצה באופן פעיל. השירות התרשם כי הנאשם מצטער על מעשיו, מביע עליהם בושה וחרטה ומגלה הבנה לכך שפגע במתלוננות וגרם להן נזק.

המלצת שירות המבחן היא להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות וכן להשית עליו צו מבחן לשנתיים, אשר יכלול השתתפות בקבוצה טיפולית לעברייני מין.

מהערכת מסוכנות שהוכנה עולה, כי קיימת מסוכנות בינונית עד גבוהה כי הנאשם ישוב ויבצע עבירות מין. עם זאת עולה מן ההערכה, כי השתתפות בהליך טיפולי לעברייני מין תפחית מסוכנותו של הנאשם.

דין והכרעה

מרבית השיקולים בתיק פועלים לזכות הנאשם: הנאשם הודה במיוחס לו, הביע חרטה ובושה על מעשיו, השתלב בהליך טיפולי באופן פעיל ועושה מאמצים ניכרים על מנת למנוע השנות המקרים.

נתתי משקל רב להודאת הנאשם, אשר מעבר לביטוי לחרטה וקבלת אחריות שבה, חסכה מנפגעות העבירה את הקושי שבמתן עדות על המעשים בבית משפט - דבר המהווה לפעמים החייאה של הטרומה.

מנגד, הנאשם חזר על מעשיו שלוש פעמים, תוך זמן קצר, והערכת המסוכנות אשר ניתנה בעניינו מעלה חשש ממשי כי ישוב ויבצע עבירות דומות. חשש זה הצדיק החמרה עם הנאשם, על מנת להרתיעו מלחזור ולבצע עבירות.

בסופו של דבר, ולאחר לבטים, ראיתי להמנע מהשתתפות עונש מאסר לריצוי ממש, ולהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות - וזאת בעיקר לאור ההליך השיקומי והתקווה כי הליך זה אכן יביא להפחתת מסוכנותו - ולוואי ולא אתבדה. אאזן את ההקלה עם הנאשם בעונש המוחשי בהשתתפות מאסר מותנה לתקופה אותה לא ניתן לרצות בעבודות שירות - והדבר נעשה באופן מודע ומכוון.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. ששה חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 7.10.15.
- ב. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על אחת מן העבירות בהן הורשע תוך שלוש שנים מהיום.

ג. פיצוי לכל אחת מן המתלוננת בסך 8,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.7.15. המאשימה תעביר פרטי המתלוננות למזכירות בית המשפט עד ליום 15.6.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ה, 31 מאי 2015, במעמד הצדדים.